Пішов маленький хлопчик до лісу. По дорозі зустрів діда, що повертався з лісу. Старий був зморений, але радісно посміхався.

— Чого ви радієте, дідусю? — запитує хлопчик. — Мабуть, у лісі є щось дуже хороше?

— Так, хлопчику, у лісі є краса, натхнення, радість і таємниця. Я їх побачив, і мені захотілось жити ще багато—багато років.

Хлопчик побіг до лісу. Подивився навколо себе. Усе красиве: і дуб могутній, і ялинка ошатна, і верба плакуча, й береза білокора. А найкрасивішою хлопчикові видалася маленька квіточка фіалки. Вона підняла поверх трави свою синю голівку з фіолетовим очком, яке запитливо поглядало на хлопчика.

— Це краса, — прошепотів хлопчик.

Прислухався і почув далеко—далеко тиху пісню горлиці: тур... тур... І в ту ж мить згадались хлопчикові ласкаві й добрі материнські руки. Захотілось заспівати пісню про маму.

— Це натхнення, — прошепотів хлопчик.

Ще уважніше подивився хлопчик навколо. Яскраво сяяло сонечко, високо в синьому небі літали птахи, до самого обрію пливли зелені хвилі лісу.

"Як добре, що я все це бачу й почуваю, — подумалось хлопчикові. — Світ — це радість, жити — це радість. А де ж таємниця?".

Довго, дуже довго придивлявся й прислухався хлопчик, але таємниці не помітив.

Пішов хлопчик до лісу і наступного дня. Знову назустріч дід. Розказав хлопчик, як він відкрив для себе красу, натхнення і радість, а ось таємницю — не довелось.

— Дідусю, а де ж таємниця?

Старий загадково посміхнувся й відповів:

— От доживеш до сивого волосся — тоді й зрозумієш таємницю.